

GENERACIJSKI SUSRET

vineri, 16 ianuarie 2015

Jedna od
najljepših i najplemenitijih akcija koje Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj

poduzima kroz godinu jest, svakako,
proslava sedamdesetogodišnjaka.

Krajem mjeseca studenog, svi
pripadnici iste generacije iz svih sedam karstevskih sela pozvani su da u
središnjem sjedištu naše organizacije iz Karsteva proslave svoju godinu
rođenja.

Tako
je 29. studenog stigao red generaciji rođenoj 1944. Moramo zabilježiti da je
ovo bila nadaleko najbrojnija skupina vršnjaka koja se ikada odazvala pozivu.
Toga dana čak 47 "dinara" došlo je na proslavu s velikom radošću, a nama je to
znak da priredba koja se organizira u njihovu vlast rastu značajno uz godinu na
godinu.

Tradicionalni
skup vršnjaka započeo je u 17 sati sa Svetom misom priređenoj u crkvi Marijina uznesenja u Karstevu, a
koju
je predvodio veleasni Petar Rebedžila. Nakon Svete mise, slavljenici su
krenuli prema zgradi Zajedništva Hrvata, gdje ih je u amfiteaterskoj dvorani
dočeka i pozdravio profesor Milja Radan, predsjednik ove ustanove, estavši
svima koji su ove godine ispunili sedamdeset godina: "Sve je po elo prije sedam
godina, kada jedna generacija koja nije tada ispunila 70 godina, već 65,
izrazila želju da se sastane. Mi smo tada rekli da je to jako lijepo ako bi se
takve vrste sastanka nastavile, pa smo odlučili da pozovemo sljedeću godinu
generaciju koja je ispunila 70. To su lijepe godine, kad uvijek ima iza sebe mnogo
toga: ima djece i unuke, ima bogatu prošlost i svoja dostignuća. Sad se vi
sigurno pitate koji je glavni cilj ovog vašeg sastanka. Ja vam odgovoriti da
je glavni cilj, prije svega, taj da se sastanete, da steknete dojam da vas nisu
zaboravile ove mlade generacije, da vas i dalje cijene i da vam godine nisu
protekle u prazno. Vi ste iza vas ostavili nešto. Ostavili ste prije svega
nasljednike, eljad. Nekada je eljad bila najveća bogatstva jedne obitelji.
Danas tko ima novac, taj je bogat. Ali, znate i vi sami da je najveća bogatstva
imati nasljedstvo, jer tko ima eljad ima uspomenu koja će ga nositi kroz
vrijeme."

Nakon
govora profesora Radana, gospodin Ivan Peia iz Klokota zahvalio je na pozivu
u ime svojih vršnjaka: "Nesam se nadalo ovako lepo da bude, kako su
povidali ovi prid nami to su bili. U prvim redu zafalim predsjedniku Radanu što
ni je pozval i svomu društvu koji smo došli, dinaricam i dinaram, jer kroz ove
sastanak smo mogli da vidimo koji smo stali je te živi na sedamdeset godina. Daj
Bože da priko stotine da se na emu i da možemo je slaviti ovako lepu
svetost!"

Nakon
gledanja dokumentarca u kojemu su sami gosti bili glavni akteri i pripovjedači
svojih života, vršnjaci su krenuli prema protokolarnoj prostoriji gdje ih je dočeka

bogata ve era i živa muzika s pjesmama i svirkama njihove mladosti. Me u prisutnim virtuoizima, te no i zapjevao je na stari dobri na in Craciun Muselin, nama više poznat kao Milja a, a arobnim dodirom luka o žicama svoje violine (lafte), dobri stari Štefan iz Giurgiove ponovno je dao život skoro minulim i zaboravljenim, izvornim karaševskim ritmovima. No, usprkos tim velikim imenima autohtone glazbe naši slavljenici, u odnosu na prethodne generacije, nisu se baš pokazali kao veliki veseljaci. U danac jedva da su se uhvatili dva tri para, dok su se ostali nisu dali uop e nagovoriti da „zajigraju“ u našem tradicionalnom karaševskom plesu. Ali su zato bili više interesirani za razgovor s ostalim svojim vršnjacima. Kao da se nisu vidjeli itavih sedamdeset godina...

Na godinu, ako nam Bog dopusti, u isto vrijeme, rado emo do ekati u prostorijama Zajedništva Hrvata novu generaciju, onu ro enu 1945., ali do tada želim ovoj našoj generaciji još sedamdeset godina života u punom zdravlju, radosti i veselju i tko zna, možda emo i tada, nakon još toliko godina...još jednom proslaviti!

Daniel Lucacela